Pledoarie muzicală pentru nordici

(Grigore Constantinescu – 25 septembrie 2013)

Melomanii mai vârstnici au venit la concertele susținute de **Royal Stockholm Philharmonic Orchestra** purtând în amintire prezenta anterioară a ansamblului, la București, în 1972. Atunci au susținut repetițiile și concertul lor în Studioul Radiodifuziunii Române, sub conducerea maestrului Sergiu Celibidache, care făcuse celebră orchestra pretutindeni în lume. O iluzie această amintire! Ea nu s-a potrivit cu impresiile actuale, după cele două concerte dirijate de Sakari Oramo. Diferențe de sunet calitativ ale compartimentelor și întregului formației, o altă concepție interpretativă în nuanțe, frazare și tempo, iată deosebirile constatate. Se adaugă o nepotrivită alegere a pianistului Stephen Hough pentru **Concertul nr.1** de Brahms, precum și colaborarea fără efect pozitiv a acompaniamentului cu interpretul **Concertului pentru vioară** de Igor Stravinski, lituanianul Julian Rachlin, oaspete a treia oară în edițiile Festivalului bucureștean (pentru care suplimentul acordat cu **Sonata** de Ysaye era cam libertin în abordare). Să adăugăm poate, la aceste observații, redarea superficială a **Suitei II pentru orchestră de George Enescu**. Încheiem astfel zona critică a prezenței muzicienilor suedezi ce urmau după Concertgebow din Amsterdam și **Rundfunk Simfonieorcheter Berlin**, aplaudate entuziast, și pe merit, de public.

Un al doilea aspect, apreciabil în bună măsură, a fost promovarea repertorială a **Royal Stockholm Philharmonic Orchestra** în favoarea muzicii compozitorilor nord europeni. Un autor contemporan, A. Hillborg, a prezentat piesa simfonică **Exquisite Corpse**, lucrare marcată de idei experimentale care rămâne pasivă în fața orchestrei, dirijorului și publicului, compozitorul aflat în sală fiind formal invitat pe scenă. Pentru Carl Nielsen, **Simfonia nr.2 op.16**, **„Cele patru temperamente”** s-a păstrat doar în domeniul informărilor istorice în direcția școlii de creație suedeze, de acum un secol. Nimic mai mult. Argumentul repertorial major a fost **Simfonia nr.1 op.39** de Jean Sibelius, lucrare puternică și complexă, capabilă să câștige pledoaria pe care o semnalam.

Punctul cel mai înalt al relației româno-suedeze aparținea suplimentului cu celebrul **Vals trist** de Sibelius, extrem de popular pe toate meridianele, implicit pentru europenii „de centru”, ceea ce a argumentat în parte succesul suedezilor în turneul de festival la București.